

Αποχώρηση Γιάννη Γλέζου από το ΔΣ της Αυτοδιαχείρισης

“Το μέλλον μάς θέλει όλους μαζί”

Όταν ανέλαβα το 2007 το εγχείρημα της αυτοδιαχειριζόμενης συλλογικής διαχείρισης των δημιουργών μουσικών έργων (εξ' ου και το όνομα «Αυτοδιαχείριση»), ύστερα από τιμητική πρόσκληση του μεγάλου μας συνθέτη Χρήστου Λεοντή να αναλάβω την ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ, ήξερα ότι ο δρόμος θα ήταν πολύ μακρύς και πολύ δύσκολος.

Μακρύς και δύσκολος όχι μόνον γιατί ένα μεγάλο μέρος των δημιουργών, εκείνη τη χρονική συγκυρία, δεν ήταν σε θέση να αντιληφθούν τη σημασία να διαχειρίζονται οι ίδιοι τα δικαιώματά τους, αλλά και γιατί μπροστά στη λαίλαπα της ΑΕΠΠ ήταν δύσκολο -έως και αφελές- να σηκώσεις ανάστημα. Και όμως αυτό έγινε και όλη η παλιά φρουρά της Αυτοδιαχείρισης και τα μετέπειτα εισερχόμενα μέλη της με θυσίες, στερήσεις και αυταπάρνηση υποστήριξαν το έργο μας, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις μετρημένες στα δάχτυλα της μιας χειρός.

Η ΑΕΠΠ για χρόνια ενεργούσε μονομερώς και αυτοβούλως. Λίγο αργότερα δικαιώθηκα για την αντίληψή μου αυτή. Ένα σύστημα, στο οποίο δεν υπάρχει ο έλεγχος των δημιουργών και το οποίο χρησιμοποιεί δημιουργούς, είτε ως ενεργούμενα προκειμένου να υπογράψουν παχλούς μισθούς στη διοίκηση, είτε ως φερέφωνα προκειμένου να σταματούν αλλαγές και ελέγχους, είναι ένα σύστημα που όταν καταρρέει, τους συμπαρασύρει όλους, κυρίως αυτούς που δεν έφταιγαν. Είναι, επίσης, γεγονός ότι έλεγχος στην ΑΕΠΠ δεν θα γινόταν ποτέ εάν στη θέση της Διευθύντριας του ΟΠΠ δεν υπήρχε η Ειρήνη Σταματούδη, ένα πρόσωπο άτεγκτο και αδιάβλητο, στην οποία ο χώρος οφείλει πολλά.

Ήταν φυσικό η κατάρρευση της ΑΕΠΠ να δημιουργήσει μία νέα τάξη πραγμάτων. Δυστυχώς, όμως, αντί να αποφευχθούν τα λάθη του παρελθόντος, τα λάθη επανελήφθησαν με χειρότερο τρόπο αυτήν τη φορά. Αντί το πνευματικό δικαίωμα στη μουσική να μπει κάτω από μία στέγη, να ενοποιηθεί ο χώρος και να δοθεί η σκυτάλη στους δημιουργούς -όπως συμβαίνει σε όλη την Ευρώπη- ο διχασμός μεταξύ δύο οργανισμών συλλογικής διαχείρισης συντηρήθηκε και επιτάθηκε.

Και το κυριότερο: Το πνευματικό δικαίωμα κρατικοποιήθηκε για 2 έτη με πρωτοβουλία του Χριστόφορου Βερναρδάκη, ο αρμόδιος εποπτικός φορέας ΟΠΠ διαλύθηκε υπό τον κ. Αντωνιάδη, κομματικό στέλεχος με σημαντικό έλλειμα γνώσης στα πνευματικά δικαιώματα, ενώ ο ελληνικός λαός κλήθηκε να πληρώσει τον λογαριασμό. Όλα συντελέστηκαν με παντελή αδιαφάνεια: καμία ανάρτηση στη Διαύγεια, κανένας έλεγχος στην ΕΥΕΔ από τον ΟΠΠ, μισθοί σε «ημετέρους» εκτός ενιαίου μισθολογίου κλπ. κλπ. κλπ. Αδυνατώ πραγματικά να ξεχωρίσω ποιά περίοδος ήταν η χειρότερη: αυτή της ΑΕΠΠ ή αυτή που ακολούθησε με τη λειτουργία της ΕΥΕΔ/ΟΠΠ.

Τώρα έχουν ήδη ξεκινήσει οι συζητήσεις για τη συνύπαρξη όλων των δημιουργών κάτω από μία στέγη. Ξεκίνησαν οι συζητήσεις γιατί τελικά η ΕΔΕΜ ανταποκρίθηκε στις επανειλημμένες προσκλήσεις της Αυτοδιαχείρισης και δέχθηκε να πράξει το αυτονόητο: να καθίσει σε ένα τραπέζι μαζί μας χωρίς προαπαιτούμενα για να συζητήσει για το καλό του χώρου. Αισθάνθηκα επιτέλους ότι δικαιώθηκα.

Η Αυτοδιαχείριση μεγάλωσε και ανδρώθηκε με το αίμα της ψυχής μου, των συνεργατών μου και των μελών της, όμως, πρωτίστως είμαι καλλιτέχνης και δημιουργός, και ως τέτοιος έχω όραμα και ελπίδα. Έχω αγάπη για τον χώρο. Το όραμά μου είναι η ομόνοια και η ομοψυχία. Δεν είναι η λάσπη, η εμπάθεια και τα γκέτο. Και χαίρομαι που επιτέλους αυτό το αντιλαμβάνονται και κάποιοι άλλοι γνωστοί και φημισμένοι συνάδελφοι γιατί η αποχή και η αδράνεια φέρουν μαζί τους και ευθύνες. Δυστυχώς, εκτεθήκαμε διεθνώς. Και ναι, μεν, κάποιους φαίνεται να μην τους ενδιαφέρει τι πιστεύουν οι ‘κακοί’ ξένοι, αλλά είναι οι ίδιοι ακριβώς που επαιτούν στην αυλή τους για να τους κάνουν μέλη τους. Θα πρέπει ίσως να επαναπροσδιορίσουν το αφήγημά τους.

Ύστερα από τόσα χρόνια άοκνης προσπάθειας και εργασίας στον χώρο ήρθε η ώρα να αποσυρθώ. Άξιοι συνεργάτες και στελέχη έχουν πάρει τη σκυτάλη και η Αυτοδιαχείριση έγινε αυτό που πάντοτε ονειρευόμουν. Ένας σύγχρονος οργανισμός που λειτουργεί με ευρωπαϊκά και διεθνή πρότυπα, τον οποίο εμπιστεύτηκαν ΟΣΔ από όλον τον κόσμο, και ο οποίος σήμερα κάτω από την σκέπη του έχει σημαντικά Ελληνικά ονόματα και ξένους δημιουργούς. Για μένα έχει, επίσης, σημασία ότι τον εμπιστεύονται και οι χρήστες, που είναι εκείνοι που τιμούν το έργο μας και εξασφαλίζουν το εισόδημά μας. **Το μέλλον μάς θέλει όλους μαζί. Κανέναν χώροια.**

Έδωσα όλη μου την ενεργητικότητα στη δημιουργία ενός εύρωστου και υγιούς οργανισμού. Νομίζω ότι με τη βοήθεια όλων το πετύχαμε και ΤΩΡΑ είναι η κατάλληλη στιγμή για μένα να αποχωρήσω και να αφοσιωθώ αποκλειστικά στο καλλιτεχνικό μου έργο που αναπόφευκτα παραμέλησα όλο αυτό το μεγάλο διάστημα (2007-2020). Τώρα πια μπορώ να αφιερώσω απερίσπαστος τον υπόλοιπο χρόνο μου, με την ίδια ενέργεια και πάθος, στην Τέχνη μου, τη Μουσική και την Ποίηση, αφού εμπιστεύομαι απόλυτα τον οργανισμό μας και για τη σωστή διαχείριση των πνευματικών μου δικαιωμάτων (όπως ακριβώς κάνουν εκατοντάδες άλλοι Έλληνες δημιουργοί και δικαιούχοι και χιλιάδες ξένοι), αλλά και επειδή πιστεύω ότι η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ μπορεί να πραγματοποιήσει το όραμα τού ενός και μόνου Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης Μουσικών Πνευματικών Δικαιωμάτων στην Ελλάδα.

Θα είμαι δίπλα σας για ό, τι με χρειασθείτε και εφόσον μού ζητηθεί.

Γιάννης Γλέζος, Συνθέτης